

[Holger Larsen.]

lig var bekymret, fordi Kommunerne sidder saa haardt i det. Jeg synes, det er en farlig Tale, det ærede Medlem her fører om Kommunernes Nød, for hvem er det, der har bragt Kommunerne ud i Nød, hvem er det, der har vedtaget Arbejdsløshedsloven, som foranlediger, at Kommunerne maa afholde meget store Udgifter til Arbejders Igangsættelse, og hvem er det, der har foretaget Nedsikring af Sygekasseloven, som bevirker, at naar Sygekasserne nu ikke kan faa deres Kontingent ind, maa de henholde sig til Paragraffen om Kontingentbetaling og søge at faa Kommunernes Tilskud forhøjet? Det er jo det ærede Medlem selv, der har været med til disse Ting, og saa har han ikke Ret til at pege paa Kommunernes store Nød.

For øvrigt vil jeg gøre opmærksom paa, at hvad Aldersrenteloven angaar, er Nøden nu ikke saa slem, som det ærede Medlem gerne vil give det Udseende af. Lad mig nævne, at for Vejle Kommunes Vedkommende udbetales der 3 000 Kr. mindre pr. Maaned, efter at den nye Aldersrentelov er traadt i Kraft, altsaa 36 000 Kr. om Aaret, og det vil sige, at Kommunens Fortjeneste — jeg skylder at sige, at det nævnte Beløb alene sigter til de faste Takster — vil være 13 000—14 000 Kr. Hvis nu Kommunen ogsaa sparer det Beløb, den ellers har udbetalt til Brændsel, vil det betyde 12 000 Kr. Det vil sige, at Vejle Kommune paa de gamle sparer 26 000 Kr., men det ønsker Vejle Kommune ikke at spare, og som det gaar Vejle Kommune, gaar det andre Kommuner, hvad jeg senere skal komme tilbage til. Jeg skal blot nævne, at for Svendborgs Vedkommende drejer det sig om 30 000 Kr., heri naturligvis indbefattet det Beløb, Staten sparer. For Næstved drejer det sig om 9 600 Kr., heraf sparer Kommunen de 4 000 og Staten de 5 600 Kr., for Nyborg 20 500 Kr., og heraf sparer Kommunen 8 541 Kr. I disse Beløb er ikke medregnet det Beløb, som er udbetalt til Brændselshjælpen. Ærede Medlemmer vil altsaa se, at man ikke kan sige, at Kommunerne paa Grund af Aldersrenteloven er kommet til at sidde haardere i det.

Det ærede Medlem Hr. Vesterager siger, at det er saa nemt at dele ud til alle, der kræver. Men kan man nu ogsaa sige saaledes i denne Forbindelse, hvor vi staar overfor gamle Mennesker, som er blevet skaarret ned?

Det ærede Medlem har ikke ret meget tilovers for Brændselshjælpen i Aar, hvad

han for øvrigt heller ikke havde sidste Aar, og jeg kunde maaske i denne Forbindelse minde om, hvad det ærede Medlems Partiorgan her i København, „Berlingske Tidende“, den Gang skrev, at man ikke skulde begynde Sparsommeligheden med at skære ned paa Tyendeløn eller med at unddrage en fattig Slægtning den Understøttelse, man før havde givet.

Det var klare og tydelige Ord, og det var Ord, som paa et senere Tidspunkt gjorde et vist Indtryk paa det ærede Medlem, thi de fik det ærede Medlem til at stemme for Brændselshjælpen. Jeg kan i og for sig beklage, at vi skal bede „Berlingske Tidende“ om at støtte os i denne Sag, men det er en saa god og saa stor Sag, at alle gode Kræfter bør sættes i Bevægelse for at hjælpe til dens Gennemførelse, og jeg viger derfor ikke tilbage for at bede „Berlingske Tidende“ om at tage sig af det ærede Medlem og andre af hans Partifæller, for at vi kan faa et lige saa gunstigt Resultat som sidste Aar.

Endvidere siger det ærede Medlem, at dette kræver vi paa en Tid, hvor Folk ikke er i Stand til at betale deres Skatter. Hvis det ærede Medlem sigter til Formueejerne, saa har de jo faaet en Del af deres Skatter tilbage; hvis det ærede Medlem sigter til, at Folk ingen Indtægt har, saa er der jo dertil at sige, at de Folk, der ingen Indtægt har, heller ikke skal betale Skatter, og hvis de alligevel skal betale Skat, saa er det, fordi de *har* haft en Indtægt. Altsaa, det ærede Medlems Beklagelse med Hensyn til dem, der skal betale, er af en ret ejendommelig Form.

Dertil kommer, at det ærede Medlem ligesom for øvrigt ogsaa den højtærede Indenrigsminister og det ærede Medlem Hr. Rahbek er noget tilbøjelig til at mene, at vi staar herinde og giver andres Penge væk. Men det er en ganske falsk Opfattelse, for vi er jo alle Skatteydere og maa alle deltage i Udgifterne til de Love, vi vedtager, i lige saa høj Grad som andre Mennesker, og det skulde jeg mene er tilstrækkeligt til, at vi handlede under et vist Ansvar.

Det ærede Medlem siger, at Loven bør naturligvis respekteres. Ja, det er rigtigt, Loven bør respekteres, og det skal jeg senere komme tilbage til i mit Svar til den højtærede Indenrigsminister, men jeg vil dog her pege paa, at den højtærede Indenrigsminister er gaaet i Spidsen for Fortolkningen. Den højtærede Indenrigsminister har jo fundet en Vej, ad hvilken man kan hjælpe nogle, nemlig de syge gamle, ved at